

A Catalunya li sobra raó

written by Agustí Soler | 8 d'abril de 2023

“La fórmula divideix i venceràs, més vella que l'anar a peu, sol donar bons resultats; i els governs i els cercles polítics de Madrid, que, d'un altre color que hagin estat, sempre han tingut com a denominador comú –més o menys a la descarada– el propòsit de fer passar per l'adreçador tots els pobles que tenen com a marc jurídic l'Estat espanyol, mai no s'han quedat curts en maquiavelismes d'aquesta mena”.

Una vella reflexió d'en Fèlix Cucurull, de l'any 1981, del llibre *Catalunya, nació sotmesa*, una reflexió clara i contundent que de la primera a l'última lletra ens serveix per a situar-nos en aquest mes d'abril del 2023. Han passat quaranta-dos anys i fa tot l'efecte que res ha canviat, si de cas, a pitjor.

Molt s'ha parlat del gran engany que representà el que a partir de la mort de Franco s'anomenà *La transició Democràtica*. És ben sabut que ja en els darrers anys del franquisme, a Catalunya i arreu dels Països Catalans, tot intentant esquivar la clandestinitat, funcionaven una colla de partits polítics que en un dels seus propòsits manifestaven la total recuperació de l'essència catalana, la plena llibertat, alguns dins del marc legal espanyol en una mena de confederació i altres proposant clarament la lluita per tal d'assolir la independència i esdevenir un poble lliure entre els pobles lliures de la terra.

Però, ai las! A la que es posà en marxa l'anomenat règim del 78 començaren les diferències i les divisions, elements que s'han anat incrementant i ens han portat allà on ens trobem ara. Els partits que deien tenir com a prioritat la independència de Catalunya, un element que se suposava havia d'anar acompanyat amb un pacte d'acció conjunta per tal d'assolir l'objectiu, s'han oblidat del que, si més no abans

del 1r d'octubre del 2017, s'havien conjurat per, tots junts, guanyar la batalla a un enemic que fa més de tres-cents anys ens vol esborrar del mapa de la història.

Tot semblava que el 1r d'octubre s'havien aparcat les diferències i tots anaven a una. Es donava per pressuposat que sabien qui tenien al davant. Ara, però, aquest any 2023 tot fa entendre que allò s'ha desfet, que tota aquella lluita no va servir per a res. El corporativisme dels partits ho aturava tot, com molt bé deia Lluís Maria Xirinacs a *La traïció dels líders*: «Jo vaig sortir senador per Barcelona. La meua lluita fou pels Països Catalans i pels oprimits. Fou una decisió de darrera hora, vistes les actituds de les altres candidatures, empès per la gent no alineada, com a repulsa a tanta infidelitat i com a canal per vehicular en el futur constituent, ni que fos testimonialment, allò que oblidava el corporativisme dels partits».

La infidelitat que denunciava Xirinacs s'ha convertit en el nostre pa de cada dia. Ho veiem en l'enfrontament entre partits que amb molts recels i molta dificultat acordaren anar plegats i així aconseguir que per primera vegada, en aquesta mal anomenada democràcia, l'independentisme fos hegemònic en el carrer i en el nostre Parlament.

Què ha passat doncs? Com és possible que davant la infame i repugnant actuació dels serveis de l'estat contra tots aquells que han donat la cara i han patit presó, exili, persecució i càstigs de tota mena, alguns que es manifestaven independentistes s'hagin alineat del costat dels poders de l'Estat contra alguns dels nostres. Tots sabem qui són i a qui representen. En tenim l'exemple recent en la vergonyant i irresponsable presa de posició, davant l'afer Laura Borràs i Clara Ponsatí, d'aquells que suposàvem estaven disposats a donar-ho tot perquè Catalunya pugui arribar a ser ben aviat un poble lliure entre els pobles lliures de la terra.

No llençarem la tovallola, però. A Catalunya li sobra raó i

acabarà assolint l'anhelat somni de la plena llibertat.